

STRAK georganiseerd, deze vijfdaagse Pelgrimage van Vertrouwen op Aarde. Het ontmoetingsboekje, beschikbaar in de taal van iedere bezoeker en dus van het Italiaans tot het Oekraïens, dirigeert de jongeren van uur tot uur. Van de parochie naar de Heizel en terug, van gebed naar maaltijd naar gesprek.

De eerste volle dag begint met een ochtendgebed in alle parochies waar jongeren logeren. In de nachten levendige Gentse Sint-Paulus zit de kerk zelden zo vol als vandaag. Jongeren vooraan, gezeten op bidbankjes op een groen tapijt, zingen voor en brengen teksten, terwijl parochiepriester Michel De Beer vanaf een stoel naast de kerkdeur verwonderd maar tevreden toekijkt. Aan een groen sjaaltje om zijn hals bengelt een handgeschreven kaartje: „Parochie Sint-Paulus. Parish Priest.“

De laatste noten van het gebed weerklinken. Gebabbel vult de kerk, jongeren hergroeperen zich rond genummerde palen voor een 'ontmoeting in gespreksgroepen'. Pastoor De Beer wordt langs alle kanten belaagd. „Ik heb nog geen nummer-tje“, luidt het in diverse talen.

„Samen met twee bijgesprongen parochies hebben we 262 jongeren te logeren“, vertelt de pastoor. Intussen trommelt ieder animator zijn gespreksgroep bij elkaar. Een groep onder leiding van een Duitse jongen met zwarte hoed versierd met veiligheidsspelden, is afkomstig uit Polen. Het gesprek verloopt noodgedwongen in stroef Engels. „Hoorde je van Taizé op het internet of van vrienden?“, vraagt de animator een meisje. „Vrienden“, wijst ze een jongedame naast haar aan. „Waarom kom je?“ „Bidden.“

Vouwmeter

Iemand leest voor uit de Poolse versie van de *Brief uit Kenia* van broeder Alois, ter gelegenheid van een gelijkaardige jongerenontmoeting in Nairobi onlangs. De animator volgt de Duitse tekst. „Vanuit welke bron leven wij?“, luidt de centrale vraag. Voortgaand op zijn vurige betoog over kleine en grote vreugdes in leven en geloof, blijkt een van de Poolse jongens wel degelijk mondig in het Engels. Voor de veiligheid vertaalt hij ook maar meteen naar het Pools.

Geroezemoes neemt het over van de diepzinnige gesprekken,

want de trein naar Brussel komt eraan. Gaat pastoor De Beer mee? „Vandaag blijf ik thuis. Ik ben overweldigd, ons parochiehuis is een boeltje en ons parochieblad had gisteren al binnen moeten zijn.“ In de colonne naar het station kiekt een jongen snel de parochiekerk.

In de stationshal verzamelen parochianen die een dagje meegaan naar de Heizel rond twee priesters. Deze houden groene en oranje bordjes op met de parochienaam, inventief bevestigd aan een vouwmeter. Speciaal voor Taizé is de trein dubbel zo lang.

Verstekeling

„We leggen jongeren te slapen en willen het zelf ook wel eens zien“, vertelt het stel in mijn compartiment. De vierde persoon blijkt een verstekeling, maar wel eentje met belangstelling. Hij vraagt het stel de oren van het hoofd. „Ik denk dat ik vanmiddag eens binnenspring op de Heizel“, besluit hij. De man belt prompt zijn vrouw dat hij straks later is en sms't vrienden om te vertellen over het wonderlijke dat hem op de trein overkwam.

Het met de Gentse parochies al goed gevulde metrostel krijgt op weg naar de Heizel panne. Dus stappen we over op een overvol stel. „Joris, had jij geen korte, dikke pastoor?“, vraagt pastoor Geert over tien hoofden heen. „Wel, nu is het een lange smalle!“

De Taizémenigte aan de Heizel brengt iedereen als vanzelf in de goede richting. Vóór je het merkt, ben je van de metro bij het eten aanbeld. Even later sta je met een plastic tasje met water en brood, beleg en mandarijntjes in de volgende hal. Daar eten duizenden, zittend op de grond in met gele kleefband afgebakende vakken.

„Wij leerden elkaar kennen op een Taizéontmoeting. Nu willen we onze kinderen van die sfeer laten genieten“, klinkt het bij een Pools gezinnetje. „Dit gebeurt maar één keer in België“, meent een van de jongens uit een bende twaalfjarigen uit Waver. Maar ook een dame van minstens zeventig, de benen elegant recht voor zich uitgestrekt, eet op de grond tussen de jongeren. Tussen de vakken prijzen mensen met vuilniszakken luidruchtig en in allerlei talen hun diensten aan. Een viertal Italianen ronselt zowaar met een zelfgemaakt liedje en bijhorend dansje afval!

Een nieuwe massabeweging brengt iedereen elders opnieuw op de grond voor het middagebed. Vrijwilligers, met lange linten aan elkaar verbonden, fungeren als levende paaltjes, zodat de hal zich gelijkmatig vult. Andere bewaken de stilte, tot als uit het niets een eerste lied weerklinkt. De hele hal zingt mee in alle talen. De stilte tussenin is verbluffend. „Dit is toch meer bijzonder dan de mis“, meent een meisje.

Werkwinkels in de Heizel en in Brussel stad splitsen de menigte vervolgens op. Enkele van de Poolse meisjes uit de Gentse groep trekken naar de stilte. Vriendschappelijke omhelzingen en levendige gesprekken die aanwaaien, telkens als een deur piepend opent, lijken helemaal heen te gaan langs de paar honderd mensen, verspreid in de hal. Ze zitten, de ogen gesloten of starend naar de lange cilindrische stoffen die bewegen op het ritme de luchtverplaatsing. Langs de zijlijn ontvangen jongeren van Taizébroeders het sacrament van de verzoening, op stoelen zoals je ze aantreft in een schoolrefter.

Gitaren

Een paar hallen verderop wordt zowaar gedanst. Zangers van Brusselse geloofsgemeenschappen met diverse oorsprong tonen hoe zij het geloof muzikaal beleven. Na een Latijns-Amerikaans koor met wel vijf gitaren is het de beurt aan twee Roemenen. „Het lijken wel smartlappen, maar het klinkt alvast uit het hart“, merkt iemand op.

In een andere hal worden de typische Taizéliederen afgewisseld met het repertoire van een islamitisch koor. De jongeren kunnen echter ook naar lezingen en debatten over samenleving, cultuur en geloof. Sommigen luisteren naar Marc Eyskens, die het belang van christendemocratie toelicht, anderen onderwerpen een Europees Commissaris.

Terwijl de massa zich naar het avondmaal rept, neem ik een trein terug. Bonensoep en ravioli, opgewarmd in het blik, horen we later. Plus het avondgebed opgedragen aan de mensen in het Midden-Oosten en de christenen in Orissa. Koningin Fabiola, kardinaal Danneels en de voorzitter van de Europese Commissie, maar vooral ook tienduizenden jongeren bidden mee. In de Vlaamse parochies worden de bedden gedekt om hen op nieuw te slapen te leggen.

Vrolijk samen stil zijn

Erik De Smet, Tom Heylen & Jozefien Van Huffel

Tijdens de voorbije kerstvakantie viel er meer te beleven in ons land dan

de kerstmarkt rond elke kerktoeren en de 'magische' *Samson & Gert kerstshow*.

Veertigduizend Europese jongeren verzamelde de broedergemeenschap van Taizé

in Brussel voor gebed, maaltijden en werkinkels. We volgden in hun spoor naar

de Heizel en naar de parochies waar ze een slaappleats vonden.

Zo'n 40.000 deelnemers op de Heizel. En toch was het steeds stemmig. © Wiesja Klemens

Opgemerktte gaste: koningin Fabiola. Kardinaal Danneels heet de eeuwig jonge vorstin hartelijk welkom. © Belga

Kardinaal Godfried Danneels toonde zich zeer dankbaar voor de Taizéontmoeting in Brussel. „Al 25 jaar geleden had broeder Roger me gevraagd om naar Brussel te mogen komen. Ik aarzeld lang. Wie had dat ooit gedacht, duizenden biddende jonge mensen in de Heizelpaleizen? Hoe dat mogelijk is? Taizé past overal in, omdat het echt is. Niets moet. Je mag gewoon zijn wie je bent.“ „Wat me het meest bijblijft? De tijd van gebed en stilte, maar ook de vreugde. Deze pelgrimage was een verjonging, die zeker sporen zal nalaten voor de Kerk in ons land. 180 parochies en ontelbare gezinnen openen hun deuren én hun hart. Taizé bracht de lucifers aan, maar voor het hout voor het vuur zullen we zelf moeten zorgen.“

Nieuw gezicht op vertrouwde plek: broeder Alois die de betreurde frère Roger opvolgde aan het hoofd van Taizé. © KNA-Bild

LILA en Jelena zijn twintigers uit de Servische hoofdstad Belgrado, overtuigde orthodoxe christenen ook. Lila, die voor apotheker studeert, trok al tweemaal naar de zomerontmoetingen in Taizé en maakte de Pelgrimages voor Vrede op Aarde in Genève en Lissabon mee.

„Toen mijn parochie oproep om naar Brussel te reizen, vroeg ik een paar vriendinnen mee. Twee dagen en nachten waren we onderweg. Het leukste aan deze ontmoetingen? Da's het verblijf in het gastgezin. Steevast fijne ervaringen. Heel verrassend ook. Eigenlijk hebben we geen zin om huiswaarts te keren. (Lacht) Het was weer veel te kort.“

Jelena, onderwijzeres in spe, vindt het vooral prachtig dat niets moet. „Je hoeft niet deel te nemen aan alle activiteiten. Zo gingen we 's namiddags eens gewoon op verkenning in Brussel. Het leukst vond ik het avondgebed en het landenfeest in de parochie op oudejaarsdag. We dansten ons gek en bleven tot het einde. Laat mocht het niet worden, want om 10 uur 's ochtends werden we weer in de parochiekerk verwacht...“

Suzanne en Richard, een Litouws echtpaar, begeleiden een bus jongeren uit de streek van Vilnius. Ze kennen Taizé al lang. Waarom nemen zoveel Oost-Europese jongeren deel aan de Taizéontmoeting? Suzanne: „Al in de jaren 1970 legden de broeders van Taizé contacten met jonge mensen in Oost-Europa, dat toen nog helemaal communistisch was. Via Polen kwamen ze in contact met Litouwen. Vanaf de vroege jaren 1980 vonden daar heimelijke gebedsontmoetingen plaats. Onder Gorbatsjov - we behoorden toen bij de Sovjet-Unie - konden we voor het eerst naar Taizé. 'Muren kunnen vallen!', riep broeder Roger uit, toen we aankwamen. Taizé betekent erg veel voor de christenen in Oost-Europa.“

„Nu zelf Polen onderdak geven, doet deugd. Ook mijn man Herman en onze Jasper van vier beleven er pret aan. Jasper verstaat geen woord, maar vertelt ronduit wanneer de bezoekers met hem met de blokken spelen. Herman trok met onze gasten Leuven in om enkele mooie plekjes te tonen, ook al was daar amper tijd voor.“

En Christine besluit: „Tijdens de Europese ontmoetingen mocht ik ervaren dat christen-zijn ook vandaag nog kan. En dat je daar zelfs voor mag uitkomen. In mijn parochie waren vele pelgrims te gast. Nu al merk ik welke sporen dat nalaat in het engagement van onze geëngageerde parochianen, ook buiten de parochie. Zulke kansen moeten we jongeren gewoon geven.“

de is ook de anderen aanvaarden zoals ze zijn, niet zoals wij ze zouden wensen of dromen. Volgens de kardinaal glimlachte God, toen hij die 40.000 jongeren in gebed bij elkaar zag. Ook broeder Roger zal in de hemel wel hebben geglimlacht.“

In 2005 en 2006 trok Liesbeth Verheyen (26) naar Taizé. Nu kreeg ze de kans om in haar gastparochie het onthaal te helpen organiseren. „Op uitnodiging van een nicht reisde ik naar Taizé, een trip georganiseerd door Don Bosco. Zo open over mijn geloof kunnen praten deed deugd. En die gastvrijheid! Op een jongerenontmoeting bij de jaarwissel was ik echter nog nooit.“

„Toen ik vernam dat mijn parochie, Heilig Hart Blauwput in Kessel-Lo, gastparochie was, twijfelde ik geen seconde: ik zou me inzetten, ook al kon ik wegens mijn drukke baan zelf niet naar de Heizel. Aanvankelijk was het zoeken hoe de puzzelstukjes in elkaar pasten, maar met de hulp van het voorbereidingscentrum en tal van parochianen blik ik terug op een geslaagde ontmoeting.“

Voor Christine Vinkx (43) was niet veel overtuigingskracht nodig om Taizéangers in huis op te nemen. „Zelf ervoer ik jaren geleden hoe deugddoend het is om een slaappleats te hebben tijdens deze ontmoetingen. Zo overnachtte ik in Praag bij een weduwe. Amper plek had ze in haar appartementje, maar toch waren vier gasten er welkom.“

„Nu zelf Polen onderdak geven, doet deugd. Ook mijn man Herman en onze Jasper van vier beleven er pret aan. Jasper verstaat geen woord, maar vertelt ronduit wanneer de bezoekers met hem met de blokken spelen. Herman trok met onze gasten Leuven in om enkele mooie plekjes te tonen, ook al was daar amper tijd voor.“

En Christine besluit: „Tijdens de Europese ontmoetingen mocht ik ervaren dat christen-zijn ook vandaag nog kan. En dat je daar zelfs voor mag uitkomen. In mijn parochie waren vele pelgrims te gast. Nu al merk ik welke sporen dat nalaat in het engagement van onze geëngageerde parochianen, ook buiten de parochie. Zulke kansen moeten we jongeren gewoon geven.“

Blakend van enthousiasme, stromen de Taizépelgrims toe © Frans Struyven

Samen je voorbereiden op het grote gebed op de Heizel © Luc Gordts

Gasten en gastgezin in Antwerpen © Erik De Smet

De kern van Taizé, het samen bidden © KNA-Bild

Voor velen een hoogtepunt, het landenfeest op oudejaarsdag in de gastparochie. Hier in Leuven © Frans Struyven